

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **C. O.**

skazanego z art. 200 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 57b k.k.

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2024 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez obrońców skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z 19 stycznia 2023 r. sygn. akt VII Ka 483/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z 3 marca 2022 r. sygn. akt XVI K 662/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z 19 stycznia 2023 r. sygn. akt VII Ka 483/22 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z 3 marca 2022 r. sygn. akt XVI K 662/21, którym to oskarżony C. O. został uznany za winnego:

1. przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k. oraz art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw.

- z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 57b k.k. i wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. przestępstwa z art. 202 § 4a k.k. i za to na podstawie art. 202 § 4a k.k., wymierzono mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto, na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., sąd I instancji połączył orzeczone wobec ww. oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony i jego obrońcy.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z 19 stycznia 2023 r. sygn. akt VII Ka 483/22 utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od orzeczenia Sądu Okręgowego wywiedli obrońcy skazanego C. O. , zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu następujące naruszenia:

1. art 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., poprzez ich błędne zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że swym zachowaniem skazany wypełnił znamiona przestępstwa z art. 200a § 2 k.k.;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i powierzchowne jedynie rozpatrzenie zarzutu nr 1.1 pkt a) apelacji adw. P. Z. i adw. A. S. , dotyczącego art. 7 k.p.k., wyrażającego się w uznaniu zeznań świadka S.S. za w pełni wiarygodne, rzeczowe, konsekwentne, logiczne i znajdujące oparcie w późniejszym zachowaniu C. O. tj. decyzja o spotkaniu;
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie i nierzetelne rozpatrzenie zarzutu nr 1.1 pkt b) apelacji adw. P. Z. i adw. A. S. , a dotyczącego nierzetelnie dokonanej oceny wyjaśnień oskarżonego C. O. , w zakresie w jakim wyjaśnił on, że: X.Y. podczas korespondencji informowała go o tym, że ma 19 lat; w ustalonym czasie

oskarżony udostępniał dostęp do swojego komputera nieustalonym osobom za pomocą programów umożliwiających zdalny dostęp do tego urządzenia; na jego urządzeniu znaleziono pliki .dli;

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie i pozorne rozpatrzenie zarzutu nr II 1-2 apelacji adw. P. Z. i adw. A. S. , będącego wynikiem błędnej oceny dowodów błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mających wpływ na jego treść, co przejawiało się w wybiórczym odniesieniu się do stawianego zarzutu;
5. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i powierzchowne jedynie rozpatrzenie zarzutu nr I. 2 pkt a) apelacji adw. P. Z. i adw. A. S. , dot. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., wyrażającego się w oddaleniu wniosku dowodowego o dopuszczenie uzupełniającej opinii biegłego J.M., z zakresu informatyki;
6. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i powierzchowne jedynie rozpatrzenie zarzutu nr I. 2 pkt b) apelacji adw. P. Z. i adw. A. S. , dot. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., wyrażającego się w oddaleniu wniosku dowodowego o dopuszczenie uzupełniającej opinii biegłych wydających opinię psychologiczno-psychiatryczno-seksuologiczną;
7. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i powierzchowne jedynie rozpatrzenie zarzutu nr I. 3 apelacji adw. P. Z. i adw. A. S. , dot. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., wyrażającego się w oddaleniu wniosku dowodowego o zwrócenie się do Prokuratury Rejonowej w O. celem uzyskania informacji, jakie czynności (ewentualnie załączenie w poczet materiału dowodowego dokumentów z akt tamtejszej sprawy) przeprowadzono i ostatecznie co do treści decyzji kończącej postępowanie w sprawie o sygn. akt [...];
8. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i powierzchowne jedynie rozpatrzenie zarzutu nr 1.4 apelacji adw. P. Z. i adw. A. S. , dot. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a

- k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k., wyrażającego się w oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka J. O. ;
9. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie, wyrażające się w braku dopuszczenia przez Sąd odwoławczy z urzędu dowodu z dokumentu, w postaci pendrive T. 8GB, znajdującego się w kopercie - k. 13 akt sprawy; dokumentu, w postaci płyty DVD-R znajdującego się w kopercie - k. 14 akt sprawy;
 10. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego adw. P.Ż. o zwrócenie się do Prokuratury Rejonowej w O. o nadesłanie akt sprawy [...] oraz [...]1 celem wykazania, że na sprzęt informatyczny oskarżonego następowały ataki na tle informatycznym, gdyż w ocenie sądu a quo wnioszek ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;
 11. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych zawartych w apelacji adw. P. Z. i adw. A. S. w zakresie: dopuszczenia uzupełniającej opinii J.M.; przeprowadzenia uzupełniającego przesłuchania biegłych wydających opinię psychologiczno-psychiatryczno-seksuologiczną; zwrócenia się do Prokuratury Rejonowej w O. celem uzyskania informacji jakie czynności, ewentualnie załączenie akt sprawy, w tym postępowaniu którego część dokumentacji już w aktach zalega, przeprowadzono i ostatecznie wydano decyzje w sprawie sygn. akt [...]; dopuszczenia dowodu z przesłuchania świadka J. O. , gdyż w ocenie Sądu a quo wnioski te zmierzały do przedłużenia postępowania;
 12. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie, wyrażające się w pominięciu i nieodniesieniu się przez Sąd odwoławczy w treści uzasadnienia skarżonego orzeczenia do dopuszczonego w dniu 13 stycznia 2023 r. dowodu w postaci uzupełniających wyjaśnień oskarżonego;
 13. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie, wyrażające się w pominięciu i nieodniesieniu się przez Sąd odwoławczy w treści uzasadnienia skarżonego orzeczenia do dopuszczonego w dniu 13 stycznia 2023 r. dowodu w postaci dokumentów ujawnionych bez odczytywania zawartych na kartach 24-25, 28-30, 32-33, 37-39, 56-64, 165, 234, 264.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońcy wniesli w zakresie przypisanego skazanemu czynu z pkt I wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z 3 marca 2022 r. sygn. XVI K 662/21 o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z 19 stycznia 2023 r. sygn. VII Ka 483/22 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z 3 marca 2022 r. sygn. XVI K 662/21 i uniewinnienie C.O. , natomiast w zakresie przypisanego skazanemu czynu z pkt II wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z 3 marca 2022 r. sygn. XVI K 662/21 o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z 19 stycznia 2023 r. sygn. VII Ka 483/22 i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację obrońców prokurator wniósł o oddalenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji obrońców zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało jej rozpoznaniem i oddaleniem przez Sąd Najwyższy w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k. Oczywista bezzasadność kasacji ma bowiem miejsce zawsze, gdy już pobieżna analiza podniesionych w niej zarzutów wskazuje, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 1 lipca 2021 r. sygn. akt II KK 184/21*].

Dalsze rozważania należy poprzedzić przypomnieniem, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych (*postanowienie SN z 24 listopada 2021 r. sygn. akt II KK 422/21*), co istotnie ogranicza możliwość wniesienia skutecznej kasacji. W szczególności postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. Kasacja przysługuje bowiem jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Oznacza to, że zarzuty w niej podniesione powinny

dotyczyć tego właśnie orzeczenia, nie zaś wyroku sądu I instancji. W postępowaniu kasacyjnym wykluczona jest również dopuszczalność dokonywania przez Sąd Najwyższy własnych ustaleń faktycznych i własnej oceny dowodów (art. 523 § 1 k.p.k.). Ograniczenia przewidziane w art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., sprowadzają zadania sądu kasacyjnego jedynie do sprawdzenia sposobu ich dokonania, w szczególności tego, czy sądy orzekające w obu instancjach nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł postępowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji więc i na treść wyroku (*zob. postanowienie SN z 24 stycznia 2023 r. sygn. II KK 598/22 i cyt. tam orzecznictwo*). Kontrola ta realizowana zaś jest co do zasady, tylko przez pryzmat zarzutów kasacji. Z tym jednak oczywistym zastrzeżeniem, że chodzi o zarzuty mające rzeczywiście kasacyjny charakter (art. 523 k.p.k.), a nie jedynie określone tak przez autora kasacji, a będące, w istocie zarzutami apelacyjnymi (*postanowienie SN z 27 lutego 2007 r. sygn. akt II KK 310/06*).

Zarzuty sformułowane w kasacji obrońców skazanego mają wprowadzić wszelkie cechy zarzutów odpowiadających wymogom formułowanym pod adresem zarzutów kasacyjnych, dotyczą bowiem prawidłowości kontroli odwoławczej przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w Częstochowie, niemniej analiza treści zarzutów i uzasadnień kasacji prowadzi do wniosku, że zawarte w odpowiedzi na kasację uwagi co do powtarzania w kasacji zarzutów zawartych już w apelacjach obrońców oraz podjęcia przez obrońców próby obejścia zakazu kwestionowania w kasacji ustaleń faktycznych nie są pozbawione racji. Drobiazgowa analiza zarzutów kasacji i ich uzasadnienia prowadzi do wniosku, iż zawarte w nich stwierdzenia kwestionujące w istocie sprawstwo i winę C. O. w zakresie przypisanych mu czynów, kwalifikowanych z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. oraz art. 202 § 4a k.k. kasacyjnie zmierzają do zakwestionowania ustaleń w tym zakresie. Z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych mamy do czynienia bowiem zawsze, gdy skarżący dopatruje się w zachowaniu oskarżonego innego niż przypisane mu przestępstwo, albo też uważa, że oskarżony winien być uniewinniony od dokonania zarzucanego czynu, a brak takiego rozstrzygnięcia jest wynikiem

nieprawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie (*postanowienie SN z 27 maja 2002 r. sygn. akt V KKN 314/01*).

Niezależnie od powyższego przypomnieć należy pogląd wyrażony w doktrynie i utrwalony w orzecznictwie, mianowicie, iż obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także na niezastosowaniu określonego przepisu, kiedy to jego zastosowanie było obligatoryjne. Zarzut obrazy prawa materialnego może stanowić skuteczną podstawę zaskarżenia jedynie wówczas, kiedy ma ona charakter samoistny. Należy przez to rozumieć, iż naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu bądź niezastosowaniu w orzeczeniu opartym na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Obraza prawa materialnego nie zachodzi zatem w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych (które to skarżący podnoszą powyżej) przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (*postanowienie SN z dnia 4 grudnia 2018 r. sygn. II KK 239/18 i cyt. tam komentarz*).

Analiza treści tego zarzutu i związanej z nim argumentacji zawartej w uzasadnieniu kasacji wskazuje, że skarżący, podnosząc zarzut rażącej obrazy prawa materialnego, w istocie kwestionują prawidłowość interpretacji i oceny przez sąd *meriti* zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Znamionym jest, iż zarzut ten został już przez sąd odwoławczy uprzednio szczegółowo rozpoznany, jako zarzut apelacyjny i ostatecznie uznany za niezasadny (s. 9 formularza uzasadnienia wyroku). Zaznaczyć należy, iż stwierdzenie zasadności zarzutu obrazy 200a § 2 k.k. w kontekście obrazy prawa materialnego mogłoby nastąpić, gdyby przy właściwie ustalonym, niekwestionowanym przez skarżących stanie faktycznym, sąd błędnie przypisałby oskarżonemu przestępstwo, o którym mowa w tym przepisie (*zob. postanowienie SN z 28 maja 2015 r. sygn. akt II KK 135/15*). Na gruncie niniejszej sprawy, nie jest możliwym podzielenie poglądu skarżących, iż norma ta została przez sąd zastosowana w sposób nieprawidłowy, co zresztą już na etapie kontroli apelacyjnej ocenił i wystarczająco szeroko wyjaśnił sąd odwoławczy. Stanowisko wyrażone w rozstrzygnięciu sądu odwoławczego znajduje

oparcie także w utrwalonym na przestrzeni lat orzecznictwie, które to Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni aprobuje, zgodnie z którym: możliwa jest odpowiedzialność karna za usiłowanie przestępstwa z art. 200a § 1 i 2 k.k., albowiem już samo złożenie za pośrednictwem Internetu małoletniemu poniżej 15 lat propozycji obcowania płciowego, bez próby podjęcia kroków zmierzających do jej urzeczywistnienia, może być zakwalifikowane jako usiłowanie przestępstwa z art. 200a § 2 k.k. (*zob. uzasadnienie wyroku SN z 24 października 2023 r. sygn. akt III KK 145/22 i cyt. tam orzecznictwo i piśmiennictwo*). Zważywszy, iż wskazane przez sądy obu instancji dowody były wystarczające do dokonania w tym zakresie prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie zarzucanych skazanemu czynów zabronionych, którego to spostrzeżenia nie mogły zmienić podniesione w kasacji, powtórzone zarzuty apelacyjne, zarzut obrazy prawa materialnego w świetle przebiegu postępowania odwoławczego nie mógł zostać uznany za kasacyjnie skuteczny. Nie ma bowiem żadnych wątpliwości, że skazany dopuścił się zarzuconych mu przestępstw. Wobec tego, że powielanie na obecnym etapie postępowania prawidłowych argumentów sądu odwoławczego i zaaprobowanego przez niego wyroku sądu I instancji nie jest rolą Sądu Najwyższego, wypadało odesłać autorów omawianego nadzwyczajnego środka zaskarżenia do uzasadnienia sądu *ad quem*.

Przedmiotowa konstatacja determinuje stwierdzenie, iż zarzut wskazany w pkt. a kasacji jest bezzasadny, co w dalszej kolejności implikuje tożsamą pod tym względem ocenę pozostałych zarzutów kasacji, albowiem powielenie w kasacji zarzutów apelacji, kwestionujących jedynie ustalenia faktyczne, jednak nie pod zarzutem błędu w ich ustaleniu, a pod pozornym zarzutem rażącego naruszenia prawa procesowego, sprowadzającym się do polemiki z zebrany i prawidłowo ocenionym przez sądy obu instancji materiałem dowodowym, gdy w sprawie nie wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k., powoduje zawsze jej bezzasadność w stopniu oczywistym (*zob. uzasadnienia postanowień SN: z 15 marca 2021 r. sygn. akt IV KK 85/21 oraz z 4 kwietnia 2024 r. sygn. akt IV KK 89/24*).

Argumentacja sądu II instancji, co do niezasadności zarzutów, o których mowa w pkt b-d kasacji (dotyczących obrazy art. 7 k.p.k.), zawierająca przyczyny aprobaty stanowiska sądu *meriti* co do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, w tym także, co do oceny wiarygodności zeznań świadka X.Y. i odmowy przyznania tego waloru wyjaśnieniom oskarżonego (s. 4 formularza uzasadnienia wyroku), jawi się jako kompletna, odpowiadająca zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.

Kwestionowane przez obronę stanowisko sądu *meriti*, dotyczące oddalenia wniosków dowodowych, o których mowa w pkt e-h kasacji, również zostało poddane przez sąd odwoławczy wyczerpującej kontroli, a rozważania przezeń poczynione zawierają dokładne wskazania, dlaczego nie mogły one zostać uznane za zasadne, przy jednoczesnej aprobacie stanowiska sądu I instancji także i w tym zakresie. Zarzuty apelacyjne odnoszące się do konieczności uzupełnienia opinii biegłego informatyka oraz biegłych wydających opinię psychologiczno-psychiatryczno-seksuologiczną zostały rzeczowo omówione na s. 4 i 6 formularza uzasadnienia wyroku. Sąd II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia nie stwierdził braków w opinii biegłej psycholog, co więcej przywołał płynące z niej wnioski, w kontekście interpretacji i oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej oraz ich znaczenie dla postępowania, dając tym samym wyraz dbałości o prawidłowość prowadzonej kontroli instancyjnej. Podnieść ponadto należy, że art. 201 k.p.k., na który powołuje się skarżący, znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy opinia biegłego jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie (*zob. uzasadnienie postanowienia SN z 13 czerwca 2017 r. sygn. akt V KK 151/17*). Zarówno rozważania sądu I jak i II instancji, w ocenie Sądu Najwyższego, takich uchybień nie wykazały.

Zarzuty sformułowane w pkt j. i k., również, chociażby z uwagi na ich apelacyjny charakter, nie mogły zostać uznane za zasadne. Zauważyć należy, iż po pierwsze, tożsame wnioski dowodowe były przez obrońców składane na etapie postępowania przed sądem I instancji, ich oddalenie zaś stanowiło obszar zaskarżenia w apelacji. Tymczasem, w świetle ustalonego w sprawie stanu

faktycznego, kwestia oddalenia tychże wniosków, nie budzi wątpliwości, albowiem sąd odwoławczy dysponował materiałem dowodowym, wyczerpującym obszar określony granicami niniejszej sprawy. W kwestii oddalenia wniosków dowodowych odwołujących się do tożsamyh okoliczności sąd odwoławczy rzeczowo uzasadnił swoje rozstrzygnięcie, co do uzupełnienia opinii biegłych oraz uzyskania informacji z prokuratury (s. 4 i 6 formularza uzasadnienia wyroku). Oddalając zaś wniosek dowodowy, z uwagi na brak znaczenia danej okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dokonuje swego rodzaju wstępnej oceny jeszcze nieprzeprowadzonego dowodu. Istotnym jest przy tym, aby ocena ta nie była dowolna, lecz spełniała kryteria sformułowane w art. 7 k.p.k. (*zob. postanowienie SN z 14 lutego 2024 r. sygn. akt III KK 22/24*). W niniejszej sprawie całokształt zebranych w sprawie dowodów, w tym wysoce nieracjonalne wyjaśnienia oskarżonego, oceniany zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, doprowadził sądy obu instancji do przekonania, iż możliwość dostępu J. O. do dowodowego komputera jest okolicznością irrelevantną dla rozstrzygnięcia przedmiotu procesu. Aprioryczna sądowa weryfikacja każdego dowodu pod tym kontem przynależy wyłącznie dyskrecjonalnej, aczkolwiek weryfikowalnej, bo opartej o obiektywne przekonanie, decyzji sądu (*por. wyrok SN z 20 sierpnia 2015 r. sygn. akt SNO 44/15*). Wspomniana weryfikacja przydatności dowodów związana jest z tym, iż w ramach realizacji celów postępowania karnego, dowody dopuszcza się w celu udowodnienia konkretnych okoliczności, a nie sprawdzenia hipotezy wnioskodawców czy ewentualnie nie okażą się przydatne w danym postępowaniu (*wyrok SA w Warszawie z 21 lutego 2014 r. sygn. akt II AKa 3/14*). Egzemplifikacja tej kompetencji, będąca jednocześnie obowiązkiem sądu, determinuje sposób korzystania z instytucji z art. 167 k.p.k. przy rozpoznawaniu wniosków dowodowych. Ma ona bowiem chronić przed prowadzeniem postępowania dowodowego niejako "na wszelki wypadek", dla sprawdzenia, czy za pomocą kolejnych dowodów da się wysnuć alternatywne, choćby "najbardziej" nieprawdopodobne wersje zdarzenia (*zob. np. postanowienia SN: z 31 maja 2016 r. sygn. akt III KK 173/16; z 26 kwietnia 2013 r. sygn. akt III KK 42/13*). Z tej też perspektywy ocenić należy zasadność oddalenia wniosku dowodowego o

zwrócenie się do Prokuratury Rejonowej w O. o akta spraw „[...]1 oraz [...]” w celu uzyskania informacji o postępowaniu z zawiadomienia skazanego o rzekomych atakach hakerskich (s. 4 formularza uzasadnienia). W tym aspekcie stwierdzić należy, iż nie tylko możliwość takich ataków, ale nawet ich realność, bez wykazania związanej z tym zewnętrznej ingerencji w dowodowy komputer, pozbawione jest w tym postępowaniu prawnej doniosłości, skoro biegły z zakresu informatyki w inkryminowanym czasie jej nie stwierdził.

Tożsama ocena sądu *a quo* walorów dowodowych wnioskowanych akt postępowania Prokuratury Rejonowej w O. o sygn. akt PR 1 Ds. [...] (uprzednio PR 1 Ds.[...]), implikuje z kolei stwierdzenie, iż rzeczywiście uwzględnienie obu tych wniosków nie tylko prowadziłoby do nieuzasadnionego znacznego przedłużenia czasu trwania postępowania karnego, ale przede wszystkim godziłoby w zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, wyrażoną w art. 8 § 1 k.p.k. (zob. *uzasadnienie postanowienia SN z 6 lutego 2014 r. sygn. akt III KK 337/13*). Przyczyny nieuznania za zasadny zarzutu dotyczącego oddalenia tych wniosków zostały przez sąd odwoławczy omówione, a kontekście całokształtu zaaprobowanych w toku postępowania apelacyjnego ustaleń faktycznych i wywodów sądów obu instancji, konstatacja sądu II instancji, iż: „zważywszy na uprzednią karalność oskarżonego, niewykonanie obowiązków nałożonych przez sąd, preferencje seksualne, podnoszenie zarzutów, iż jakakolwiek inna osoba łącznie z ojcem oskarżonego mogła umieścić powyższe treści na urządzeniach oskarżonego, jest absolutnie niezasadne i niczym nieuprawnione” (s. 4 formularza uzasadnienia), jawi się jako w pełni uprawniona. Niezależnie od tego, nadmienić należy, iż realizacja celów postępowania karnego i podjęcie stanowczych decyzji procesowych nie jest warunkowane wyczerpaniem inicjatywy dowodowej. W realiach niniejszej sprawy nie stwierdzono jednak, by sądy rozpoznające sprawę nie rozpoznały jakichkolwiek wniosków dowodowych (art. 170 k.p.k. albo art. 252 k.p.k.) albo w podstawie rozstrzygnięcia nie uwzględniły ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.). W znaczeniu zakreślonym tym przepisem gromadzenie i ocena materiału dowodowego następują w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Co znamienne powyższa ocena, zważywszy na kasacyjne ograniczenia kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym wynikające z art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., jest kasacyjnie nieweryfikowalna. Kontrola kasacyjna nie obejmuje bowiem wyniku oceny dowodów, a jedynie sposób dokonania tej oceny. Przesądza to o tym, że przedmiotem zarzutu kasacyjnego nie może być li tylko kwestionowanie samych ocen poszczególnych środków dowodowych, gdyż oceny te nie należą do kategorii naruszeń prawa. W tej kategorii nie pozycjonuje ich różnica ocen tych samych dowodów. Ograniczenie zarzutu do artykułowania niezgodności założeń dowodowych przyjętych przez sądy rozpoznające sprawę z preferencjami skarżących, z argumentacją przedstawioną już uprzednio w zarzutach apelacyjnych skierowanych uprzednio pod adresem rozstrzygnięcia sądu *meriti*, a zatem i ocenioną przez sąd ad quem, świadczy o jego polemicznym charakterze. Innymi słowy, kontrola ta nie obejmuje sfery przekonania i uznania sędziowskiego, natomiast sprowadza się do weryfikacji, czy dokonana ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej bądź logicznej (zob. *postanowienie SN z 28 maja 2015 r. sygn. akt II KK 135/15*). Kognicja ustawowa Sądu Najwyższego ogranicza się do pozostawiania sądem prawa, nie zaś faktu (*postanowienie SN z 2 czerwca 2021 r. sygn. akt 162/21*). Jeżeli wewnętrzne przekonania sądów o wiarygodności poszczególnych dowodów - jak w niniejszej sprawie - jest racjonalne i przekonująco uzasadnione, logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ich ocena nie ma charakteru arbitralnego i pozostając pod ochroną art. 7 k.p.k. (zob. *wyrok SN z 12 października 2010 r. sygn. akt SNO 47/10, Legalis 406190*), wymusza jej aprobatę.

Nie odmawiając skarżącemu prawa do własnej oceny dowodów, odmiennej od tej, której dokonał sąd I instancji i zaakceptowanej przez sąd odwoławczy, zaznaczyć wyraźnie trzeba, że dopóki skarżący nie wykaże sprzeczności rozumowania sądu z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczeniem życiowym, jego zapatrywania na kwestię ustaleń faktycznych nie stanowią argumentu pozwalającego obalić ustaloną procesowo wersję zdarzenia. Konkluzję tę wzmacnia i ta okoliczność, iż cały ten obszar rozważań *de facto* dotyczy nie zarzutu naruszenia prawa, ale wyłącznie sfery ocen, co przekracza kognicję kasacyjną, pozostając w sprzeczności z wymaganiami określonymi w art. 523 § 1

k.p.k. Samo nazwanie kontestacji sądowych ocen poszczególnych środków dowodowych rażącym naruszeniem prawa, jak przedstawili to autorzy kasacji, nie czyni z niej rzeczywistego merytorycznego zarzutu wymaganego dla tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

W świetle powyższego uprawniona jest konkluzja, iż skarżący nie mają racji, nie tylko co do wadliwości w ocenie dowodów, ale również co do ich kompletności. Pozbawia to skuteczności także zarzutów sformułowanych w pkt l. i m. kasacji.

W odniesieniu do zarzutu z pkt l. kasacji, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż podobnie jak zarzut z pkt. i kasacji, dotyczy on kontestowania poprawności wprowadzenia do podstawy wydania wyroku dowodów w postaci pendrive T. 8GB oraz płyty DVD-R, a więc nośników danych. Przepisy kodeksu postępowania karnego w dziale V (ani też nigdzie indziej) nie regulują problematyki pozyskiwania dowodów elektronicznych, a także ich późniejszego wykorzystywania. W tym zakresie zatem znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące czynności poszukiwawczych: zatrzymanie nośników, na których utrwalono wskazane dowody (art. 217 k.p.k.), przeszukanie (art. 219 i n. k.p.k.), a także przepisy o kontroli i utrwalaniu rozmów (art. 237 i n. k.p.k.). Wskazane nośniki elektroniczne, czyli dowody cyfrowe, w którym dźwięk lub papier został przekształcony w formę cyfrową (zdigitalizowany), mają charakter dowodów rzeczowych, ponieważ zapis elektroniczny stanowi właściwość nośnika, na którym się znajduje, oraz mogą mieć charakter zarówno dowodów zmysłowych, jak i pojęciowych. Określony przedmiot nie musi być jednak dokumentem w rozumieniu karnoprawnym (art. 115 § 14 k.k.), aby być dowodem z dokumentu w rozumieniu karnoprocesowym (*wyrok SN z 3 marca 2011 r. sygn. akt V KK 311/10*). Jako *sui generis* rodzaj dowodu rzeczowego, w zależności od konkretnego układu procesowego, mogą zostać wykorzystane albo jako dowód rzeczowy (poddany oględzinom i ekspertyzie), albo jako dowód rzeczowo-osobowy (odczytany). W konsekwencji dowody elektroniczne, podobnie jak i wszelkie inne środki dowodowe, podlegają ogólnym zasadom postępowania dowodowego. Inicjatywę dowodową zatem posiadają strony, ale organy postępowania mogą dopuścić dowód z urzędu (art. 167 k.p.k.).

W realiach niniejszej sprawy dowodową wartość mają nie same nośniki - pendrive T. 8GB oraz płyty DVD-R, lecz zapisane na nich treści w postaci cyfrowej, w tym zdjęcia i pliki audio oraz wideo. Sam nośnik dowodu cyfrowego jest w zasadzie tylko „kawałkiem elektroniki”. Zatem, mając na względzie problematykę dowodu z dokumentu i pomijając szczególne sytuacje, należy stwierdzić, że przeprowadzenie dowodu cyfrowego powinno nastąpić w drodze oględzin (art. 207 § 1 k.p.k.), eksperymentu procesowego (art. 211 k.p.k.) czy też opinii biegłego (art. 200 k.p.k.), niekiedy w trybie odczytania (art. 393 k.p.k.), a częściej w formie odtworzenia (art. 393a k.p.k.). Każda z tych czynności wymaga sporządzenia osobnego protokołu (art. 143 k.p.k.) i to te protokoły odzwierciedlające ich treść, czyli protokoły przeszukania, oględzin czy odtworzenia zapisów, jak też sporządzone opinie biegłych czy specjalistyczne ekspertyzy są dowodami w sprawie karnej. Tak też stało się w tym postępowaniu. W przypadku sporządzenia takich dokumentów, poddane poszczególnym czynnościom dowodowym nośniki jako załączniki stanowią integralną ich część. Proces wprowadzenia do procesu dowodów cyfrowych nie jest odrębnie znormalizowany. Stąd też analiza prawidłowości ich wprowadzenia do materiału dowodowego, w kontekście naruszenia art. 410 k.p.k. wymaga każdorazowego, odrębnego badania w danej sprawie, z uwzględnieniem jego charakteru. W protokole rozprawy głównej przed Sądem Rejonowym z 3 marca 2022 r. widnieje stwierdzenie, iż „sąd ujawnił na podstawie art. 405 § 4 k.p.k. bez odczytywania protokoły i dokumenty wskazane przez prokuratora w akcie oskarżenia i zgromadzone w toku postępowania sądowego (k. 418). Niewątpliwie wskazany mechanizm samoujawnienia można odnieść do dowodów z pkt. II i III aktu oskarżenia, zawierających - odpowiednio - wykazu innych dowodów do odczytania, których przeprowadzenia na rozprawie głównej domagał się oskarżyciel oraz wykazu dowodów rzeczowych. Z treści wskazanej tam opinii z zakresu informatyki wynika wprost, iż procesowemu odtworzeniu podlegały wszystkie nośniki, o których mowa w postanowieniu o powołaniu biegłego, zatem także pendrive T. 8GB (k. 13) oraz płyty DVD-R (k.14), a jego wyniki w aspekcie przedmiotu postępowania zabezpieczono na dołączonych do opinii płytach DVD-R (k. 234). Potwierdza to część wstępna opinii, zawierająca pełny wykaz nośników, które poddano procesowemu odtworzeniu ich

zawartości (k. 166). Na tych płytach znalazły się m.in. zdjęcia i kopie wydruków dokumentujących aktywność internetową oskarżonego - historie przeglądarki G. (174-189), w tym z korzystania ze strony c..interia.pl (k. 190-233). Kopia tych płyt DVD-R - zawierających zbiorczo materiał w liczbie 14716 sztuk zdjęć i plików video z kontekstowymi wizerunkami osób małoletnich, uzyskanych z nośników zabezpieczonych w toku dochodzenia przez biegłego podczas zleconej mu czynności procesowej, przekazane zostały do dalszego specjalistycznego opiniowania antropologicznego (k. 264) – opinia antropologiczna (k. 255-263) i seksuologicznego (k. 297) – opinia psychiatryczno-psychologiczno-seksuologiczna (k. 273-296). To do tych nośników odnosi się kontestowanie przez skarżących prawidłowości formalnej sposobu ich ujawnienia, gdy tymczasem pierwotnym źródłem zapisanych na nich środków dowodowych jest opinia biegłego z zakresu informatyki. W związku z tym nie ma do nich zastosowania art. 368 k.p.k., a także art. 352 k.p.k., co do wymogu wydania decyzji procesowej wprost lub w sposób dorozumiany o dopuszczeniu dowodów. W konsekwencji dowody te nie tylko mogły, ale zostały objęte mechanizmem z art. 405 § 2 k.p.k., albowiem spełnione zostały kryteria z art. 405 § 3 pkt 1 k.p.k. Procedurze tej podlegają również te dowody rzeczowe, spośród wyszczególnionych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych (pkt III aktu oskarżenia), które ze względu na swój charakter rzeczowo-osobowy nadają się do odczytania. Konkludując stwierdzić należy, iż wskazane dowody cyfrowe zostały ujawnione wraz z dotyczącymi ich protokołami, opiniami i ekspertyzami, nie wymagały w związku z tym odrębnej decyzji organu procesowego, ani wyrażnej ani dorozumianej (art. 368 k.p.k., a także art. 352 k.p.k.). Ta sama konstatacja odnosi się do nieujawnienia w odrębnym trybie pozostałych elementów składowych rzeczzonej opinii informatycznej.

Sąd odwoławczy powyższą kwestię rozstrzygnął samodzielnie, stosownie do dyrektywy z art. 8 § 1 k.p.k., powtarzając czynność ujawnienia tych dowodów, których sposób wprowadzenia do procesu ocenił, za nieodpowiadający żadnej z przewidzianych przez normy postępowania karnego formie, co w istocie można sklasyfikować jako obrazę art. 410 k.p.k. Abstrahując o słuszności tego stanowiska, podkreślenia wymaga, iż uchybienie skutkujące uznaniem wadliwości

procedowania przez sąd I instancji w przedmiotowym zakresie nie miało charakteru kasatoryjnego, o czym przesądza art. 437 § 2 k.p.k. Pomimo posiadania określonego poglądu co do możliwości wpływu wskazanego uchybienia na treść wyroku uznał, iż brak jest przeszkód do ujawnienia kontestowanych dokumentów na etapie postępowania odwoławczego, a tym samym konwalidowania deficytu w procedowaniu sądu I instancji. Tego rodzaju działalność sądu odwoławczego, nie jest jednak „uzupełnieniem” materiału dowodowego, gdyż Sąd Rejonowy wydając rozstrzygnięcie oparł je o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, który był już mu znany (*por. uzasadnienie postanowienia SN z 14 lipca 2021 r. sygn. akt III KK 34/20*). Treść uzasadnienia wyroku sądu I instancji wskazuje, iż każdy z przeprowadzonych dowodów w zakresie dotyczącym C. O. - niezależnie od jego charakteru - został poddany prawidłowej analizie oraz ocenie, przy zachowaniu zasad obiektywizmu i swobodnej oceny. Co oczywiste, dokonanie oceny dowodów nie stanowi uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k. (*zob. wyrok SA w Krakowie z 29 stycznia 2014 r. sygn. akt II AKa 261/13*).

Niezależnie od zgłoszonych przez kasatorów zastrzeżeń do zakresu rzeczowej konwalidacji, to nawet przyjmując trafność ich optyki, nie sposób takie uchybienie uznać za istotne. Rozstrzygnięcie i sporządzone w związku z nim uzasadnienie ustaleń powziętych przy uwzględnieniu tych przedmiotów, są na tyle szeroko i kompleksowo udowodnione, iż ich pominięcie nie wpływa na kompletność materiału dowodowego, a przede wszystkim ustalenia stanu faktycznego. Na pendrivie T. (k. 13) znajdują się bowiem zdjęcia ze skrzynki e-mail X.Y. , natomiast na płycie DVD-R (k. 18 a nie 14) zabezpieczona jest korespondencja z portalu „c.”. Dowody w postaci materiałów znajdujących się na tych nośnikach są zatem nie jedynymi, a kolejnymi dowodami winy skazanego. Okoliczności, których dotyczą, zostały udowodnione innymi środkami dowodowymi, co powoduje, iż ich eliminacja z podstawy rozstrzygnięcia nie ma żadnego wpływu na treść orzeczenia. Odnosząc się do twierdzeń skarżących, przypomnieć należy, iż nie można uznać za naruszenie, o którym mowa w zarzucie, w sytuacji, gdy sądy powszechne za pomocą innych, niż by sobie życzyły tego strony, określonych dowodów realizują swój obowiązek ustalenia prawdy materialnej (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r. sygn. akt II KK 405/19*). W przedmiotowej

sprawie sąd odwoławczy przeprowadził takie dowody, które w jego ocenie były niezbędne do kompleksowego wyjaśnienia okoliczności sprawy, na co wskazuje też treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Ponieważ sama akceptacja sposobu procedowania sądu *meriti*, ocenianego przez pryzmat treści wskazanych w zarzutach kasacyjnych przepisów prawa procesowego, których sąd odwoławczy nie stosował, a tylko kontrolował ich stosowanie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, nie stanowi naruszenia standardów kontroli instancyjnej, wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., to sposób jej przeprowadzenia uznać należało za nieodbiegający od wypracowanych standardów (zob. *m.in. następujące wyroki SN*: z 8 maja 2019 r. sygn. akt III KK 62/18; z 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt V KK 384/17; z 8 grudnia 2016 r. sygn. akt II KK 244/16; z 5 marca 2013 r. sygn. akt II KK 142/12; z 6 czerwca 2006 r. sygn. akt V KK 413/05). Znajduje to pełne potwierdzenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego z 19 stycznia 2023 r. sygn. akt VII Ka 483/22, którego argumentacja w kontekście stawianych w apelacji zarzutów ustaleniom stanu faktycznego odczytywana i oceniana łącznie z rozważaniami sądu rozpoznającego sprawę, przedstawia klarownie motywy uznania ich za niezasadne, jasno wskazując, czym kierował się przy jego wydaniu, kompleksowo omawiając wszelkie związane z tym kwestie, także te dotyczące oceny dowodów w świetle wymogów art. 7 k.p.k. oraz sprawdzenia, czy przekonanie sądu I instancji w kwestionowanym względzie – sprawstwa i winy, wysnute zostało z wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.). Dlatego dla skutecznego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy stwierdzenie, że sąd odwoławczy zarzutu określonego rodzaju nie rozpoznał (co skutkuje naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k.), albo nie rozważył go należycie (uchybiecie art. 457 § 3 k.p.k.). Jakościowe zastrzeżenia skarżących dotyczące odniesienia się w uzasadnieniu wszystkich zarzutów rażącego naruszenia prawa, w kontekście należytego ich rozpoznania w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w świetle konieczności wykazania przewidzianej w art. 523 § 1 k.p.k. istotności rażącego naruszenia prawa, pozbawione są prawnej doniosłości (*postanowienie SN 16 listopada 2017 r. sygn. akt II KK 310/17*). Obowiązek

rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza bowiem bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu (*postanowienie SN z 3 grudnia 2021 r. sygn. akt IV KK 464/21*). Konkluzja o spełnieniu standardów kontroli instancyjnej uwzględnia również oczywisty fakt, iż nie jest rolą sądu odwoławczego dokonywanie ponownej oceny materiału dowodowego i wskazywanie, w oparciu o jakie dowody poczyniono w sprawie poszczególne ustalenia faktyczne (*zob. wyrok SN z 14 kwietnia 2018 r. sygn. akt V KK 384/17*).

Bynajmniej o naruszeniu wymagań wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. nie świadczy też wyłącznie to, że orzeczenie nie odpowiada oczekiwaniom danej strony postępowania. Tym samym, wbrew stanowisku obrońców, treść wywodów sądu odwoławczego jednoznacznie potwierdza, iż kwestionowana przez skarżących kontrola odwoławcza została przeprowadzona rzetelnie.

Przypomnieć również należy, iż strona wnosząca kasację ustawowo zobligowana jest do sformułowania zarzutu rażącego naruszenia prawa w sposób maksymalnie precyzyjny, a więc poprzez wskazanie konkretnego przepisu prawa materialnego bądź procesowego, do którego naruszenia doszło w postępowaniu przed sądem odwoławczym (art. 427 k.p.k.). Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone. Chodzi o to, by wykazać, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, nadto też trzeba wskazać, na czym ono polegało i w jaki sposób skutkować miało tak rażącym naruszeniem przepisów, iż można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia rangi bezwzględnego powodu odwoławczego z art. 439 § 1 k.p.k. Jeżeli skarżący nie odwołuje się do wystąpienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych to dla skuteczności wniesionej kasacji winien wymieniać, które inne naruszenie prawa nastąpiło i udowodnić, że mogło to mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, co leży w gestii

skarżącego (art. 526 § 1 k.p.k.). Nie każde bowiem naruszenie norm prawa procesowego, stwierdzone w wyroku sądu odwoławczego, nawet mieszczące się w kategorii rażących, kwalifikuje się do uznania za skuteczną podstawę kasacji. Musi być ono nie tylko „rażące”, a więc nie tylko, rzucające się w oczy, oczywiste, poważne, ale przy tym także mogące mieć „istotny”, a więc nie jakikolwiek, wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.). W przypadku uchybień spoza katalogu z art. 439 § 1 k.p.k. skuteczność kasacji warunkowana jest wykazaniem zaistnienia obu przesłanek z art. 523 § 1 k.p.k. - kumulatywnie wymaganych – cech konkretnego uchybienia. Podkreślić w tym miejscu należy, że wymagane kasacyjnie rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia odwoławczego (*podobnie SN w uzasadnieniu wyroku z 29 maja 2012 r. sygn. akt II KK 106/12, OSNKW 2012*). Warunek ten nie został spełniony w odniesieniu do żadnego z zarzutów naruszenia prawa procesowego, nie wyłączając art. 175 k.p.k., w tym tych dotyczących naruszenia przepisów wyznaczających standard kontroli instancyjnej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji obrońców jako oczywiście bezzasadnej, rozstrzygając o kosztach w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł.]

